

Csak hó csak hó csak hó ki vágat ott a szánon
Nyírfajajú pusztán csengő szól esztelen
Milyen szél hordta szét sztyeppe-szép ifjúságom
Szemembe hóvihar füstök fogják kezem

Kedvesem keze jászol kedvesem hangja csillag
Leegyszerűsödött e csupaszín világ
A kedves kék húsát pontos vonalaikkal
Négy dimenzióra bontják fekete fák

Kinek a szerelem kiadta már az útját
Búzavirág-szemét szürkére fújta füst
Annak az élet sem annak halál sem újság
Mert minden megszokott biztos szerkezetű

Eső eső eső kajla kalásza gyászol
Földresúnyt fejéből peregve hull a szín
Kékké ringat az ég felhőt zizegő jászol
Pajták pajkos pajtása Szergej Jeszenyin

NÉMETH FERENC

HITETLEN APRÓSZENTEK

Diákok meg diáklányok
borzas hajú éjszakája!
Déli szél jár a folyónál,
fűszag úszik udvarában.
Félig hunyt szemű csillagok
néznek fekete tükörből,
borzolódik a víz bőre
kereszttüzekben a korzón.
Tornyok árnyékában állnak,
égnék fordítják az arcuk,
akromegáliás szentek
tartják fölöttük a semmit.
Kőarcukban él a lélek
faragatlan sóvárgása,
holdra nyújtott ujjaik közt
mégis csak a szél hajszála.
Ha olajos harmat hullna
láng lobogna homlokukról,
de csak színes szökökutak
keresztvizében térnek meg,
mert a szoknyák elsuhanak,
bezárulnak barna ajtók
és a kulcsok sorompóit
dunyhas házmesterek őrzik.

A cigányok vonójában
részezen alszik a nóta,
a hajókon fáradt lámpák
imbolyognak bólogatva.
Húnyó füzesek vigyáznak
a töltések sötétjére,
csak két ritkuló suttogás
virraszt egymáshoz simulva.
Jóétvágyú szél cicáz a
hunyt ablakok városában,
a lehevert füvek forró
lehelete ég a száján.
Sistergő kis álmokat fúj
diáklányok nyakszirtjére.
Kölépcsőkön a diákok
szenteket néznek az égre.
Ülnek lassan kornyadozva,
olykor a folyóba köpnek.
Tükörképük csillagok közt
bámul rájuk kancsalítva.

FÁBA VÉSETT SZERELEM

Lecövekelt csillagok közt
vár a sötétség varsája,
vergődik a folyó benne,

tükörös pikkelyeit rázza.
Kőtornyokon alvó órák
rég elhangzott kondulása.

Világtalan ablakokban
mozdulatlan fények kése.

Páros léptek koppanása
vágja percekbe a csendet.
Ölelések, szakítások
zizegő forgácsa röpköd.
Lányok mennek kettesével,
kirajzolt szemük világít,
a hajukon báli rózsák
kölni illata virágzik.
Mosolyaik cakkos szirmok,
végigcsiklandják a száját,
suttogásuk kis tüskéin
fennakad a nadrágszár.

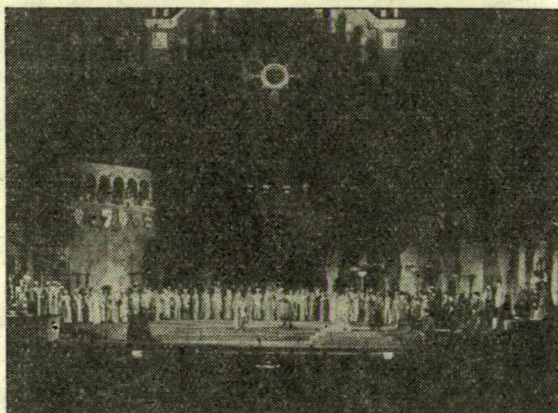
(Mellékdal:)

Padlásajtón dörömböltem,
szobrokat is ölelgettem,
nyíló ajtót nem találtam,
ölelő szobrot se leltem.

Lányoknál is elidőztem,
megállt az órák is közben,
éjjel csörgött reggel nem —
te keltettél kedvesem.

Szerelem meg virágillat
leng a déli éjszakában,
itt álltam én varázsolva
mozdulatlan platánfába,
derekamba kajla szívet
metszettek a halas kések.
Otromba betűt is, négyet,
lassan egymás alá véstek —
görcsös törzsem aki nézi,
a te neved kiolvassa.

Jutok hozzád virradatra
a kőszobrok városába,
kondulnak a harangórák,
erkélyajtók nyiladoznak,
sötét vízen fehér hattyúk,
5don utcán a te lépted:
jársz az utak tengelyében,
állok türelmed csendjében.

Szegedi Szabadtéri Játékok, 1965.
Jelenet a Bánk bán-ból